

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 lipca 2017 roku.

Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Paula Markiewicz
Protokolant:	stażysta Patryk Barski

po rozpoznaniu w dniu 3 lipca 2017 roku w Gdańsku na rozprawie

sprawy z powództwa E. M., U. K., P. R.

przeciwko (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W.

o wynagrodzenie za pracę, ekwiwalent za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, odszkodowanie z tytułu rozwiązania umowy bez wypowiedzenia przez pracownika z winy pracodawcy

I. zasądza od pozwanej (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powódki U. K. kwotę 1.894,50 brutto (tysiąc osiemset dziewięćdziesiąt cztery złote i 50/100) brutto tytułem wynagrodzenia za pracę za miesiąc styczeń 2016 roku wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 22 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,

II. zasądza od pozwanej (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powódki U. K. kwotę 2.770,32 brutto (dwa tysiące siedemset siedemdziesiąt złotych i 32/100) brutto tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 22 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,

III. zasądza od pozwanej (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powódki U. K. kwotę 8.305,74 brutto (osiem tysięcy trzysta pięć złotych i 74/100) brutto tytułem odszkodowania za rozwiązanie umowy bez wypowiedzenia przez pracownika z winy pracodawcy wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 28 lipca 2016 roku do dnia zapłaty,

IV. zasądza od pozwanej (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powódki E. M. kwotę 1.436,29 brutto (tysiąc czterysta trzydzieści sześć złotych i 29/100) brutto tytułem wynagrodzenia za pracę za miesiąc styczeń 2016 roku wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 20 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,

V. zasądza od pozwanej (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powódki E. M. kwotę 1.890,56 brutto (tysiąc osiemset dziewięćdziesiąt złotych i 56/100) brutto tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 20 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty

VI. zasądza od pozwanej (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powódki E. M. kwotę 7.442,31 brutto (siedem tysięcy czterysta czterdzieści dwa złote i 31/100) brutto tytułem odszkodowania za rozwiązanie umowy bez wypowiedzenia przez pracownika z winy pracodawcy wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 28 lipca 2016 roku do dnia zapłaty,

VII. zasądza od pozwanej (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda P. R. kwotę 1.685,63 brutto (tysiąc sześćset osiemdziesiąt pięć złotych i 63/100) brutto tytułem wynagrodzenia za pracę za miesiąc styczeń 2016 roku wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 20 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,

VIII. zasądza od pozwanej (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda P. R. kwotę 1.247,76 brutto (tysiąc dwieście czterdzieści siedem złotych i 76/100) brutto tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 20 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,

IX. zasądza od pozwanej (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda P. R. kwotę 1.455,62 brutto (tysiąc czterysta pięćdziesiąt pięć złotych i 62/100) brutto tytułem odszkodowania za rozwiązanie umowy bez wypowiedzenia przez pracownika z winy pracodawcy wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 28 lipca 2016 roku do dnia zapłaty,

X. w pozostałym zakresie oddala powództwa,

XI. wyrokowi w punkcie I i II nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 2.768,58 złotych (dwa tysiące siedemset sześćdziesiąt osiem złotych i 58/100) brutto,

XII. wyrokowi w punkcie IV i V nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 2.480,77 złotych (dwa tysiące czterysta osiemdziesiąt złotych i 77/100) brutto,

XIII. wyrokowi w punkcie VII i VIII nadaje rygor natychmiastowej wykonalności do kwoty 2.911,23 złotych (dwa tysiące dziewięćset jedenaście złotych i 23/100) brutto,

XIV. zasądza od pozwanej (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powódki U. K. kwotę 3.600 złotych (trzy tysiące sześćset złotych i 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

XV. zasądza od pozwanej (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powódki E. M. kwotę 3.600 złotych (trzy tysiące sześćset złotych i 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

XVI. zasądza od pozwanej (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda P. R. kwotę 900 złotych (dziewięćset złotych i 00/100) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego,

Sygn. akt VI P 410/16

UZASADNIENIE

Powód P. R. pozwem z dnia 7 lipca 2016 roku wniósł przeciwko pozwanemu (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W. o zasądzenie na jego rzecz kwoty 1.685,63 złotych tytułem wynagrodzenia za pracę za miesiąc styczeń 2016 roku wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 19 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, nadto kwoty 1.247,76 złotych tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 19 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, jak również kwoty 1.455,62 złotych tytułem odszkodowania za rozwiązanie umowy o pracę przez pracownika z winy pracodawcy wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 7 lipca 2016 roku do dnia zapłaty. (k. 2-5)

Powódka U. K. pozwem z dnia 7 lipca 2016 roku wniosła przeciwko pozwanemu (...) Spółce Akcyjnej z (...) w W. o zasądzenie na jej rzecz kwoty 1.894,50 złotych tytułem wynagrodzenia za pracę za miesiąc styczeń 2016 roku wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 21 stycznia 2016 roku, nadto kwoty 2.770,32 złotych tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 21 stycznia 2016 roku, jak również kwoty 8.305,74 złotych tytułem odszkodowania za rozwiązanie umowy o pracę przez pracownika z winy pracodawcy wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 7 lipca 2016 roku do dnia zapłaty (k. 27-30)

Powódka E. M. pozwem z dnia 7 lipca 2016 roku wniosła przeciwko pozwanemu (...) Spółce Akcyjnej z (...) w W. o zasądzenie na jej rzecz kwoty 1.436,29 złotych tytułem wynagrodzenia za pracę za miesiąc styczeń 2016 roku wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 19 stycznia 2016 roku, nadto kwoty 1.890,56 złotych tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 19 stycznia 2016 roku, jak również kwoty 7.442,31 złotych tytułem odszkodowania za rozwiązanie umowy o pracę przez pracownika z winy pracodawcy wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 7 lipca 2016 roku do dnia zapłaty (k. 42-45)

Nadto powodowie wnieśli o zasądzenie na ich rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwów powodowie wskazali, iż pozwany wielokrotnie wypłacał należne im wynagrodzenie częściami lub ze znacznym opóźnieniem, co ostatecznie spowodowało złożenie przez nich oświadczeń o rozwiązaniu umów o pracę z winy pracodawcy. Powodowie wzywali pozwaną spółkę do zapłaty kwot zaległych wynagrodzeń za pracę, jednak ich wezwania pozostały bez odpowiedzi. Nadto pracodawca nie uregulował na ich rzecz należnego ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy.

Pozwany (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództw i zasądzenie na jego rzecz od powodów kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwany wskazał, że roszczenia powodów są niezasadne, albowiem wbrew ciążącemu na nich obowiązkowi nie wykazali oni ich zasadności oraz wysokości. W ocenie pozwanego stanowisko strony powodowej zawarte w pozwach stanowi jedynie zestawienie ogólnikowych twierdzeń, niezawierających żadnych konkretnych informacji istotnych dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy. Niezależnie od powyższego, wbrew twierdzeniom powodów, pozwany wypłacał na ich rzecz terminowo wynagrodzenia w przysługującej im wysokości. Ponadto pozwany podniósł, iż umowy o pracę zawarte pomiędzy stronami miały jedynie pozorny charakter. Powodowie bowiem świadczyli pracę na rzecz innych podmiotów tj. spółek (...) (...). (k. 61-61v)

Postanowieniem z dnia 15 lipca 2016 roku sprawy zostały połączone do wspólnego rozpoznania i wyrokowania. (k.23)

Sąd ustalił, co następuje:

Powód P. R. został zatrudniony u pozwanego (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W. na podstawie umowy o pracę na czas określony do dnia 9 marca 2015 roku, w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku krojczego-kierowcy.

W dniu 10 marca 2015 roku strony zawarły kolejną umowę o pracę, również na czas określony tj. do dnia 10 marca 2017 roku.

W oparciu o powyższą powód został zatrudniony na stanowisku krojczego-kierowcy, w pełnym wymiarze czasu pracy, za wynagrodzeniem w wysokości 2.911,23 złotych brutto.

Oświadczeniem z dnia 19 stycznia 2016 roku powód rozwiązał umowę o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia z winy pracodawcy.

W związku z ustaniem zatrudnienia powód nie otrzymał ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w wymiarze 9 dni w kwocie 1.247,76 złotych brutto.

Pracodawca nie wypłacił również na jego rzecz wynagrodzenia za pracę za miesiąc styczeń 2016 roku w kwocie 1.685,63 złotych brutto.

(Dowód: umowy o pracę- k. 7-8, świadectwo pracy- k.9-10, oświadczenie – k. 11, pismo – k. 12, pismo- k. 123, zeznania świadka M. R.- k. 169 (nagranie 00:07:33- 00:16:00), zeznania świadka A. J.- k. 170 (nagranie 00:16:11-00:27:30), zeznania powoda P. R.- k. 00:11:23- 00:15:25) w zw. z k. 171 (nagranie 00:37:36-00:41:04), akta osobowe powoda)

Powódka U. K. została zatrudniona u pozwanego (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W. na podstawie umowy o pracę z dnia 15 listopada 2010 roku, zawartej na czas nieokreślony, w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku starszego szwacza- kaletnika, za wynagrodzeniem w wysokości 1.600 złotych brutto.

Aneksami z dnia 1 września 2015 roku oraz z dnia 16 listopada 2015 roku wynagrodzenie powódki zostało podwyższone do kwoty 2.194,24 złotych brutto, a następnie kwoty 2.768,58 złotych brutto.

Oświadczeniem z dnia 21 stycznia 2016 roku powódka rozwiązała umowę o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia z winy pracodawcy.

W związku z ustaniem zatrudnienia powódka nie otrzymała ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w wymiarze 21 dni w kwocie 2.770,32 złotych brutto.

Pracodawca nie wypłacił również na jej rzecz wynagrodzenia za pracę za miesiąc styczeń 2016 roku w kwocie 1.894,50 złotych brutto.

(Dowód: umowa o pracę- k. 33, aneksy- k. 33-34, świadectwo pracy- k.35-36, oświadczenie – k. 37, pismo – k. 38, zeznania świadka M. R.- k. 169 (nagranie 00:07:33- 00:16:00), zeznania świadka A. J.- k. 170 (nagranie 00:16:11- 00:27:30), zeznania powódki U. K.- k. 142-134 (nagranie 00:02:44-00:07:25) w zw. z k. 171 (nagranie 00:29:57-00:33:20), akta osobowe powódki)

Powódka E. M. została zatrudniona u pozwanego (...) spółce akcyjnej z siedzibą w W. na podstawie umowy o pracę z dnia 15 listopada 2010 roku, zawartej na czas nieokreślony, w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku starszego szwacza- kaletnika, za wynagrodzeniem w wysokości 1.600 złotych brutto.

Aneksem z dnia 1 września 2015 roku wynagrodzenie powódki zostało podwyższone do kwoty 2.480,77 złotych brutto.

Oświadczeniem z dnia 21 stycznia 2016 roku powódka rozwiązała umowę o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia z winy pracodawcy.

W związku z ustaniem zatrudnienia powódka nie otrzymała ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy w wymiarze 16 dni w kwocie 1.890,56 złotych brutto.

Pracodawca nie wypłacił również na jej rzecz wynagrodzenia za pracę za miesiąc styczeń 2016 roku w kwocie 1.436,29 złotych brutto.

(Dowód: umowa o pracę- k. 47, aneks- k. 48, świadectwo pracy- k.49-50, oświadczenie – k. 51, pismo – k. 52, pismo- k. 123, zeznania świadka M. R.- k. 169 (nagranie 00:07:33- 00:16:00), zeznania świadka A. J.- k. 170 (nagranie 00:16:11-00:27:30), zeznania powódki E. M.- k. 143 (nagranie 00:07:27-00:07:25-00:10:57) w zw. z k. 171 (nagranie 00:33:20-00:37:36), akta osobowe powódki)

Pozwany w dniu 23 czerwca 2015 roku oraz 31 lipca 2015 roku zawarł z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością umowę o współpracy, na mocy której pozwany zobowiązał się wykonywać zamówienia składane przez (...) (...) na produkcję galanterii skórzanej przy wykorzystaniu własnego sprzętu, pracowników oraz zaplecza lokalowego (miejsca fabryki) położonego w G. przy ul. (...).

(...) sp. z o. o. zobowiązała się do zapłaty na rzecz pozwanego za wykonane przez niego produkty z galanterii skórzanej wynagrodzenia – cenę sprzedaży, określoną każdorazowo przed złożeniem zamówienia na daną partię produktów. Współpraca między pozwanym, a (...) (...) polegała na tym, że (...) (...) jako firma usługowo-handlowa dysponowała potencjalnymi zamówieniami na wyprodukowane przez pozwanego produkty, pozwany zaś dysponował elementami niezbędnymi do produkcji wyrobów z galanterii skórzanej, w tym także zatrudnionymi pracownikami.

Umowa o współpracy z dnia 31 lipca 2015 roku została pozwanemu wypowiedziana przez (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w dniu 2 stycznia 2016 roku. Przyczyną powyższego były problemy finansowe w zakładzie pracy pozwanego.

Na podobnej zasadzie z pozwanym współpracowała również (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością.

Pozwany miał zawartą umowę licencyjną z B. B. do korzystania z zarejestrowanego znaku towarowego (...), który umieszczany był na produktach wykonanych przez pozwanego.

(Dowód: poświadczona kopia umowy współpracy z dnia 23 czerwca 2015 roku – k. 80-81, poświadczona kopia umowy o współpracy z dnia 31 lipca 2015 roku – k.82-84, poświadczona kopia wypowiedzenia umowy – k.79), zeznania świadka M. R.- k. 169 (nagranie 00:07:33- 00:16:00), zeznania świadka A. J.- k. 170 (nagranie 00:16:11-00:27:30)

Z dniem 29 lipca 2015 roku Pani B. B. złożyła rezygnację z funkcji Prezesa Zarządu pozwanej spółki.

(Dowód : poświadczona kopia pisma Prezesa Zarządu pozwanej – k. 77, zeznania świadka B. B. k. 144 (nagranie 00:18:40- 00:25:41)

W dniu 6 kwietnia 2016 roku przy udziale funkcjonariuszy Policji Komisariatu Policji w G. w sprawie o sygn. (...) budynek pozwanego znajdujący się przy ul. (...) został oddany we władanie Prezesa Zarządu – S. F..

Kierownik (...) Urzędu Skarbowego w G. sporządził protokół o stanie majątkowym pozwanego, w którym stwierdził, że w pomieszczeniach kadr znajdowały się metalowe szafy, zawierające m.in. dokumentację kadrową – księgową oraz finansową pozwanej spółki.

(Dowód: poświadczona kopia protokołu o stanie majątkowym zobowiązanego – k. 78-78v)

Prokuratura Rejonowa G.- Ś. w G. nadzorowała postępowanie przygotowawcze pod sygnaturą akt (...) przeciwko B. B., C. G., A. G. podejrzanym z art. 77 § 1 kks. i inne. W toku prowadzonego postępowania, organ uzyskał kolejne rachunki bankowe podmiotów (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością i spółki pozwanej. Z uwagi na ilość pozyskanych dokumentów, zdaniem Prokuratury zachodziła konieczność sporządzenia graficznego zestawienia środków finansowych spółek na kontach za poszczególne miesiące, co pozwoliłoby na dokonanie oceny przez organ postępowania, jaki był ruch środków finansowych i na co były one przeznaczone.

W związku z tym, m.in. organ postępowania wydał postanowienie o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłego sądowego.

(Dowód : kopia postanowienia o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłego – k. 119-120)

Pozwany, jako płatnik składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne zalegał w ich opłaceniu za okresy: 12/2010, 05/2011 do 08/2011, 11/2013 do 07/2016.

Od miesiąca marca 2016 roku pozwany nie składał wymaganych deklaracji rozliczeniowych i raportów imiennych za ubezpieczonych.

(Dowód : pisma z ZUS- k.138-140, 157-158v, 163-164)

Wynagrodzenie na rzecz powodów, jak również pozostałych pracowników było wypłacane nieterminowo od wielu lat. Pracownicy byli zmuszeni praktycznie każdorazowo upominać się o należne im pieniądze za poszczególne miesiące. Częstokroć zalegano i płacono powyższe w ratach.

(Dowód : dokumenty PIP- k.102-115,132-136, zeznania świadka B. B.- k. 144 (nagranie 00:18:40- 00:25:41), zeznania świadka M. R.- k. 169 (nagranie 00:07:33- 00:16:00), zeznania świadka A. J.- k. 170 (nagranie 00:16:11-00:27:30), zeznania powoda P. R.- k. 00:11:23- 00:15:25) w zw. z k. 171 (nagranie 00:37:36-00:41:04),

zeznania powódki U. K.- k. 142-134 (nagranie 00:02:44-00:07:25) w zw. z k. 171 (nagranie 00:29:57-00:33:20),
zeznania powódki E. M.- k. 143 (nagranie 00:07:27-00:07:25-00:10:57) w zw. z k. 171 (nagranie 00:33:20-00:37:36)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwa zasługiwały co do zasady na uwzględnienie.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów znajdujących się w aktach sprawy, jak również przedłożonych przez strony do akt niniejszej sprawy, jak również znajdujące się w aktach osobowych powodów.

Dowody z dokumentów, w zakresie w jakim posłużyły do ustalenia stanu faktycznego, Sąd uznał za wiarygodne, gdyż nie budziły one wątpliwości, wzajemnie się uzupełniały i potwierdzały, tworząc spójną i logiczną całość.

Ponadto w swych ustaleniach Sąd oparł się na zeznaniach świadków M. R. (uprzednio S.), A. J., jak również B.B. oraz powodów E. M., U. K. oraz P. R..

Sąd uznał powyższe zeznania za wiarygodne, albowiem niniejsze wzajemnie ze sobą korespondowały, tworząc ze sobą spójną i logiczną całość. Niniejsze znajdowały również oparcie w dowodach z dokumentów złożonych do akt sprawy. Z powyższych dowodów zgodnie wynika, iż pozwany notorycznie, przez lata wypłacał wynagrodzenia na rzecz pracowników z opóźnieniem, sięgającym nawet miesiąca, powyższe nieprawidłowości dotyczyły również regulowania należności na rzecz ZUS z tytułu składek na ubezpieczenie społeczne i zdrowotne. W tym zakresie materiał dowodowy potwierdził, iż pozwany, jako płatnik składek na ubezpieczenia społeczne i ubezpieczenie zdrowotne zalegał w ich opłacaniu za okresy: 12/2010, 05/2011 do 08/2011, 11/2013 do 07/2016. Od miesiąca zaś marca 2016 roku pozwany nie składał wymaganych deklaracji rozliczeniowych i raportów imiennych za ubezpieczonych. Pracodawca nie wypłacił również na rzecz powodów należności tytułem wynagrodzenia z pracę za miesiąc styczeń 2016 roku, jak również tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy.

Nadto materiał dowodowy sprawy bez wątpienia potwierdził, iż powodowie byli zatrudnieni wyłącznie u pozwanego (...) spółce akcyjnej.

Twierdzenia zatem pozwanego o pozornym charakterze zawartych z nimi umów o pracę nie zostały w żaden sposób wykazane. Nadto z załączonych do akt umów o współpracy w żadnym razie nie wynika również, aby powodowie byli zatrudnieni w innym podmiocie niż pozwana spółka.

W ocenie Sądu wszystkie powołane wyżej okoliczności znalazły potwierdzenie w zeznaniach powodów, nadto przesłuchanych w toku prowadzonego postępowania świadków, jak również wynikają z dokumentów złożonych w sprawie, w szczególności w postaci informacji ZUS, jak również świadectw pracy powodów.

Dokumenty prywatne sąd ocenił na podstawie art. art. 245 kpc, zgodnie z którym dokument prywatny sporządzony w formie pisemnej albo elektronicznej stanowi dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie, treści dokumentów strony postępowania nie kwestionowały .

Dokumenty urzędowe zaś zostały ocenione na podstawie art. 244 kpc, który stanowi że dokumenty urzędowe, sporządzone w przepisanej formie przez powołane do tego organy władzy publicznej i inne organy państwowe w zakresie ich działania stanowią dowód tego ,co zostało w nich urzędowo poświadczane.

Postanowieniem z dnia 3 lipca 2017 roku (k. 170) Sąd na podstawie art. art.217§2 k.p.c. w zw. z art.227 kpc Sąd oddalił wnioski dowodowe pozwanego o dopuszczenie dowodu z zeznań świadków w osobach R. R. i R. K., albowiem w/w zostali powołani na okoliczności całkowicie nieistotne z punktu widzenia przedmiotu prowadzonego postępowania. W tym zakresie w/w mieliby bowiem złożyć zeznania na okoliczność w jakim charakterze brali udział w czynnościach, o których mowa w protokole o stanie majątkowym zobowiązanego z dnia 6 kwietnia 2016 roku oraz sposobu przeprowadzenia czynności, o których mowa w protokole o stanie majątkowym, a także czy w/w weryfikowali

uprawnienia do wykazania majątku przez osoby wskazane w przedmiotowym protokole. Zdaniem Sądu dopuszczenie powyższych dowodów stanowiłoby o całkowicie nieuzasadnionym przedłużeniu toczącego się postępowania.

Wskazać należy, iż wbrew stanowisku strony pozwanej o braku możliwości weryfikacji rozliczeń finansowych i niekompletnej dokumentacji księgowej, nie świadczy złożone do akt postanowienie o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłego sądowego, bowiem biegły miał jedynie na potrzeby Prokuratury sporządzić zestawienie środków finansowych spółek na kontach za poszczególne miesiące w celu umożliwienia organowi postępowania dokonania oceny jaki był ich ruch i na co były one przeznaczane.

Podkreślić należy, iż zgodnie z treścią art. 6 kc ciężar udowodnienia faktu spoczywa na osobie, która z tego faktu wywodzi skutki prawne.

Podnieść należy, iż brak wykazania powyższych okoliczności obciążać musi zawsze podmiot, na którym spoczywa ciężar tego dowodu, Sąd nie ma bowiem ani obowiązku, ani też możliwości wyręczenia stron w wyjaśnianiu treści łączących strony stosunków, w sytuacji gdy pozostają one w tym zakresie bierne. Zgodnie z podstawową w procesie cywilnym zasadą kontradyktoryjności to strony są zobowiązane do wskazywania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne stając się dysponentem postępowania dowodowego, zaś Sąd jest zwolniony od odpowiedzialności za jego wynik. (orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 1997 roku, II CKN 70/96, OSNC 1997, Nr 8, poz. 113, z dnia 16 grudnia 1997 roku, II UKN 244/98, OSNAPiUS 1999, Nr 20, poz.662).

W świetle powyższego to na stronie pozwanej w niniejszym postępowaniu spoczywał ciężar wykazania, iż wypłacił on na rzecz powodów należne na ich świadczenia pieniężne z tytułu wynagrodzenia za pracę za okres sporny, jak również tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy.

W tym zakresie strona pozwana winna była zatem przedłożyć Sądowi wiarygodną dokumentację powyższe potwierdzającą.

W ocenie Sądu pozwany powyższemu obowiązkowi nie zadośćuczynił.

Zdaniem Sądu strona pozwana nie przedstawiła żadnych dowodów podważających twierdzenia powodów odnośnie braku wypłaty na ich rzecz wynagrodzenia za miesiąc styczeń 2016 roku, jak również tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, zgodnie z informacjami zawartymi w treści świadectw pracy powodów.

Podkreślić należy, iż zgodnie z treścią § 8 ust. 1 -2 Rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 8 maja 1996 roku w sprawie zakresu prowadzenia przez pracodawców dokumentacji w sprawach związanych ze stosunkiem pracy oraz sposobu prowadzenia akt osobowych pracownika (Dz. U. z 1996r., Nr 62, poz. 286 ze zm.) pracodawca zakłada i prowadzi odrębnie dla każdego pracownika kartę ewidencji czasu pracy w zakresie obejmującym: pracę w poszczególnych dobach, w tym pracę w niedziele i święta, w porze nocnej, w godzinach nadliczbowych oraz w dni wolne od pracy wynikające z rozkładu czasu pracy w przeciętnie pięciodniowym tygodniu pracy, a także dyżury, urlopy, zwolnienia od pracy oraz inne usprawiedliwione i nieusprawiedliwione nieobecności w pracy. Nadto pracodawca jest zobowiązany do prowadzenia imiennej karty (listy) wypłacanego na rzecz pracownika wynagrodzenia za pracę oraz innych świadczeń związanych z pracą.

Powyższy obowiązek statuuje również art. 94 pkt 9a kp.

Nakłada on bowiem na pracodawcę obowiązek prowadzenia dokumentacji dotyczącej stosunku pracy.

Wskazać należy, iż jest to podstawowy obowiązek pracodawcy.

Z żadnego zaś dowodu zgromadzonego w sprawie nie wynika, iż pracodawca uregulował na rzecz powodów należności tytułem wynagrodzenia za pracę.

Mając powyższe na uwadze Sąd na mocy art. 80 kp zasądził na rzecz powodów wynagrodzenie za pracę za miesiąc styczeń 2016 roku, w kwotach przez nich sprecyzowanych. (punkty I, IV, VII wyroku)

O odsetkach od kwot zasądzonych w punktach I, IV, VII wyroku orzeczono na podstawie art. 481 § 1 kc. Ponad należności z tego tytułu, orzeczono w punkcie X. W zakresie powyższego roszczenia Sąd zasądził odsetki od dnia następnego po rozwiązaniu umów o pracę, albowiem od tego dnia dopiero można mówić o opóźnieniu.

Wskazać należy, iż zgodnie z treścią art. 171 kp w przypadku niewykorzystania urlopu w całości lub części z powodu rozwiązania umowy o pracę lub wygaśnięcia stosunku pracy pracownikowi przysługuje ekwiwalent pieniężny.

Zgodnie natomiast z treścią art. 94 pkt 9a kp pracodawcy są zobowiązani są do prowadzenia dokumentacji w sprawach pracowniczych oraz do założenia i oddzielnego prowadzenia dla każdego pracownika akt osobowych.

Obowiązek prowadzenia dokumentacji pracowniczej związanej ze stosunkiem pracy jest szczególnie ważny ze względu na dowodowe znaczenie znajdujących się w nich dokumentów w ewentualnych sprawach o roszczenia pracownika ze stosunku pracy. Obowiązek prowadzenia dokumentacji pracowniczej został również uszczegółowiony w Rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 28 maja 1996 roku w sprawie zakresu prowadzenia przez pracodawców dokumentacji w sprawach związanych ze stosunkiem pracy oraz sposobu prowadzenia akt osobowych pracownika.

W tym zakresie ustawodawca wskazał na obowiązek prowadzenia dla każdego pracownika odrębnie karty ewidencji czasu pracy w zakresie obejmującym również urlopy, zwolnienia z pracy oraz inne usprawiedliwione i nieusprawiedliwione nieobecności. (§ 8 cyt. wyżej Rozporządzenia)

Podkreślić należy, iż w niniejszej sprawie strona pozwana nie przedłożyła jakiejkolwiek dokumentacji wskazującej na wykorzystanie przez powodów w okresie zatrudnienia urlopów.

Podkreślić należy, iż obowiązek wypłaty przez pracodawcę ekwiwalentu za urlop wynika z przepisów prawa, powyższe określają również wielkość urlopu pracownika, mając na uwadze długość jego zatrudnienia, jak również stanowią o obowiązku wypłaty ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy w przypadku jego niewykorzystania w naturze.

W związku z powyższym Sąd uznał, iż żądania powodów dotyczące zasądzenia na ich rzecz ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy w wymiarze przez nich dochodzonym również zasługiwały na uwzględnienie.

W tym zakresie podkreślić należy, iż ilość dni niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego, za który nie został wypłacony na rzecz powodów ekwiwalent Sąd ustalił na podstawie świadectw pracy powodów, ich zeznań oraz świadków przesłuchanych w toku prowadzonego postępowania, którzy wskazali na okoliczności związane z wydaniem oraz treścią świadectw pracy powodów.

W ocenie Sądu pozwany skutecznie nie zakwestionował dokumentów prywatnych przedstawionych w tym zakresie przez powodów – tj. świadectw pracy.

Podkreślenia wymaga, iż jak słusznie zwrócił uwagę Sąd Apelacyjny w Białymstoku w wyroku z dnia 6 marca 2014 roku (I ACa 578/13), że dokument prywatny ma z reguły dużą wartość dowodową przeciwko osobie, od której pochodzi, natomiast dowód ten ma znacznie mniejszą moc dowodową, jeżeli miałby przemawiać na rzecz strony, która go sporządziła. W ocenie Sądu brak jest podstaw, by odmówić wiary świadectwom pracy powodów, jako dokumentom prywatnym, zwłaszcza iż ich treść została przygotowana, jak również określona przez samego pracodawcę.

O powyższym orzeczono w punktach II, V, VIII wyroku na podstawie art. 171 kp.

O odsetkach od powyższej należności orzeczono na podstawie art. 481 § 1 kc w zw. z art. 300 kp. Ponad należności z tego tytułu, orzeczono w punkcie X. Co do ekwiwalentu za urlop Sąd zasądził odsetki również od dnia następnego po rozwiązaniu umów o pracę, albowiem od tego dnia dopiero można mówić o opóźnieniu.

Również w tym zakresie żądania powodów pod względem rachunkowym nie zostały zakwestionowane przez pozwanego.

Na gruncie przedmiotowej sprawy na uwagę zasługuje okoliczność, iż strona pozwana domagała się co do zasady oddalenia powództw. Tymczasem zauważyć należy, iż jako pracodawca, dysponujący fachowym zapleczem kadrowo-płacowym nie przedstawił swojego wyliczenia należności. Pozwany był prawidłowo pouczony o konieczności składania wniosków dowodowych, zarzutów i twierdzeń w odpowiedzi na pozew, a w szczególności został wezwany do złożenia list płac za okres objęty sporem pod rygorem uznania twierdzeń powodów w zakresie wysokości i braku wypłaty powyższych należności za przyznane (k. 24)

Zgodnie z pouczeniem, które otrzymała strona pozwana, gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd mając na uwadze wyniki całej rozprawy może uznać te fakty za przyznane (art. 230 kpc).

W niniejszej sprawie pozwana spółka nie wykonała zobowiązania Sądu, mimo ciężącego na niej rygoru, uznać zatem należało fakty przytoczone przez powodów za przyznane, tym bardziej iż nie budzą one żadnej wątpliwości, znajdują potwierdzenie w dokumentach prywatnych, w szczególności w wystawionych świadectwach pracy, zawartych umowach o pracę i aneksach do nich, zaś strona pozwana nie przedstawiła żadnych wniosków dowodowych podważających powyższe dokumenty, nie wskazała też w sposób przekonujący, by doznawała jakichkolwiek przeszkód w ich przedłożeniu sądowi.

Zgodnie z art. 232 kpc strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Na gruncie tegoż przepisu Sąd Najwyższy w wyroku z 10 czerwca 2013 roku (II PK, 304/12) wskazał, iż rozkład ciężaru dowodu (art. 6 kc) oraz relewantny art. 232 kpc nie może być rozumiany w ten sposób, że ciężar dowodu zawsze spoczywa na powodzie. W razie sprostania przez powoda ciężącym na nim obowiązkiem dowodowym, na stronie pozwanej spoczywa ciężar udowodnienia ekscpecji i faktów uzasadniających oddalenie powództwa. Także w wyroku z 9 lipca 2009 roku (II PK 34/09), Sąd Najwyższy stwierdził, iż pracownik (powód) może powoływać wszelkie dowody na wykazanie zasadności swego roszczenia. Jeżeli sąd (po swobodnej ocenie dowodów - art. 233 § 1 kpc) dojdzie do wniosku, że powód przy pomocy takich dowodów wykazał swoje twierdzenia to na pracodawcy, spoczywa ciężar udowodnienia okoliczności przeciwnych.

Reasumując uznać należało, iż w niniejszej sprawie powodowie wykazali zasadność pozwów zarówno w zakresie wynagrodzenia za pracę, jak również ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy swoimi zeznaniami, nadto zeznaniami świadków, jak również dokumentami prywatnymi, które zostały wystawione przez pozwanego i jednocześnie ich wiarygodność nie została skutecznie podważona, pozwany natomiast nie przedstawił żadnych dowodów przeciwnych, pozwalających na odmienne ustalenia w sprawie.

W ocenie Sądu na uwzględnienie zasługiwały również roszczenia powodów dotyczące odszkodowań z tytułu rozwiązania umów o pracę z winy pracodawcy.

Zgodnie z treścią art. 55 § 1¹ kp - pracownik może rozwiązać umowę o pracę bez wypowiedzenia, także wtedy, gdy pracodawca dopuścił się ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków wobec pracownika; w takim przypadku pracownikowi przysługuje odszkodowanie w wysokości wynagrodzenia za okres wypowiedzenia, a jeżeli umowa o pracę została zawarta na czas określony lub na czas wykonania określonej pracy - w wysokości wynagrodzenia za okres 2 tygodni.

Podobnie jak w przypadku art. 52 § 1 pkt 1 kp, w przepisie § 1¹ posłużono się określeniem "ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków".

Przez "ciężkość naruszenia" należy rozumieć znaczny stopień winy sprawcy tego naruszenia. Jak przyjął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 kwietnia 2000 roku (I PKN 516/99, OSNAPiUS 2001, nr 16, poz. 516), chodzi tu o winę umyślną lub

rażące niedbalstwo. Trzeba stwierdzić, że mimo tego samego określenia nie należy przyjmować, iż w rzeczywistości mają one ten sam sens. Inne są bowiem miary winy stron stosunku pracy.

Winę pracownika ustala się z uwzględnieniem jego cech indywidualnych (np. wykształcenia, stopnia rozwoju umysłowego lub doświadczenia zawodowego). Wina pracodawcy określana jest natomiast z uwzględnieniem jedynie czynników obiektywnych.

Podstawą rozwiązania przez pracownika umowy o pracę bez wypowiedzenia z tej przyczyny może być istotne naruszenie jego interesów majątkowych lub dóbr osobistych (np. naruszenie jego czci lub dobrego imienia).

W tym miejscu należy wskazać, że orzecznictwo Sądu Najwyższego w przedmiocie niewypłacania wynagrodzenia pracownikom, jako podstawy do natychmiastowego rozwiązania umowy o pracę, ewoluowało w ostatnim czasie w kierunku mniej rygorystycznego podejścia do takich sytuacji i jednocześnie wskazywało na konieczność rozważenia każdego przypadku indywidualnie.

Przykładowo warto przywołać wcześniejsze orzeczenia i tak w wyroku z dnia 4 kwietnia 2000 roku (I PKN 516/99, OSNAPiUS 2001, Nr 16, poz. 516) Sąd Najwyższy wskazał, że pracodawca, który nie wypłaca w terminie całości wynagrodzenia, ciężko narusza swój obowiązek z winy umyślnej, choćby z przyczyn niezawinionych nie uzyskał środków finansowych na wynagrodzenia. Natomiast już w tezach 2 i 3 do wyroku z dnia 5 czerwca 2007 roku. (III PK 17/07) wskazał, że przepis art. 55 § 1¹ kp nie wprowadza wymagania, aby ciężkie naruszenie przez pracodawcę było wyłączną przyczyną rozwiązania przez pracownika umowy o pracę, sporadyczne niewypłacanie pracownikowi drobnej części wynagrodzenia nie jest ciężkim naruszeniem przez pracodawcę podstawowego obowiązku (art. 55 § 1¹). Dalej wyroku z dnia 6 marca 2008 roku (II PK 185/07, OSNP 2009, Nr 13-14, poz. 170), Sąd Najwyższy stwierdził, że z reguły pracodawcy nie można przypisać ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków wobec pracownika (art. 55 § 1¹ kp), jeżeli nie wypłaca określonego składnika wynagrodzenia za pracę, którego przysługiwanie jest sporne, a pracodawca uważa w oparciu o usprawiedliwione argumenty roszczenie pracownika za nieuzasadnione.

Z kolei w wyroku z dnia 15 września 2011 roku (II PK 69/11, OSNP 2012, Nr 19-20, poz. 243) Sąd Najwyższy stwierdził, że nieuzasadnione jest rozwiązanie przez pracownika umowy o pracę bez wypowiedzenia z powodu ciężkiego naruszenia przez pracodawcę obowiązku wypłaty wynagrodzenia (art. 55 § 1¹), przed ustalonym terminem jego zapłaty, nawet wtedy, gdy z okoliczności sprawy wynika, że pracodawca nie mógłby się wywiązać z tego obowiązku w terminie.

Przez „ciężkość naruszenia” należy rozumieć znaczny stopień winy sprawcy tego naruszenia. Jak przyjął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 4 kwietnia 2000 roku (I PKN 516/99, OSNAPiUS 2001, z.16, poz. 516), chodzi tu o winę umyślną lub rażące niedbalstwo. (M. Gersdorf, Jeszcze w sprawie konstrukcji prawnej rozwiązania stosunku pracy w trybie natychmiastowym z winy pracodawcy, PiZS 1998, nr 6, s. 37; W. Saletra, J. Iwulski, W. Sanetra, Kodeks pracy, 1999, s. 203).

Ustawodawca nie precyzuje, na czym polega zawinione naruszenie obowiązków przez pracodawcę. Wydaje się jednak, iż podobnie jak w odniesieniu do art. 52 § 1 pkt 1 kp, koniecznym jest uwzględnienie dwóch elementów: stopnia winy pracodawcy (umyślność lub rażące niedbalstwo) oraz rozmiaru szkody wyrządzonej albo zagrażającej pracownikowi.

Podkreślić należy, iż oceny ciężkości naruszenia dokonuje pracownik.

Na nim to w razie sporu ciąży dowód na okoliczność ciężkiego naruszenia przez pracodawcę podstawowych obowiązków, zgodnie z art. 6 kc w związku z art. 300 kp.

Ciężkie naruszenie obowiązków przez pracodawcę, któremu nie można przyporządkować charakteru podstawowego, nie uzasadnia sięgnięcia przez pracownika po rozwiązanie bez wypowiedzenia. Podobnie w przypadku naruszenia

obowiązków podstawowych pracodawcy, którym trudno przypisać postać ciężkiego. (Alina Wypych- Żywicka- Komentarz do Kodeksu Pracy)

Podkreślić należy, iż na gruncie powołanej regulacji wina pracodawcy określana jest z uwzględnieniem jedynie czynników obiektywnych, polega ona na niedołożeniu staranności ogólnie wymaganej w stosunkach danego rodzaju (art. 355 § 1 kc w zw. z art. 300 kp).

Podstawą rozwiązania przez pracownika umowy o pracę bez wypowiedzenia z tej przyczyny może być istotne naruszenie jego interesów majątkowych lub dóbr osobistych (np. naruszenie jego czci lub dobrego imienia). (Kazimierz Jaśkowski, Eliza Maniewska- Komentarz do art. 55 Kodeksu Pracy)

Określenie „ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków” w art. 55 § 1¹ kp oznacza naruszenie przez pracodawcę (osobę, za którą pracodawca ponosi odpowiedzialność) z winy umyślnej lub wskutek rażącego niedbalstwa obowiązków wobec pracownika, stwarzające realne zagrożenie istotnych interesów pracownika lub powodujące uszczerbek w tej sferze. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 listopada 2010 roku, I PK 83/10)

Podkreślić należy, iż do podstawowych obowiązków pracodawcy należą przede wszystkim jego obowiązki z zakresu bezpieczeństwa i higieny pracy wymienione w rozdziale I działu dziesiątego kp. Z art. 22 § 1 k.p. wynika natomiast, że najważniejszym obowiązkiem pracodawcy jest zatrudnianie pracownika za wynagrodzeniem.

Potwierdza to wyrok Sądu Najwyższego z dnia 8 sierpnia 2006 roku (I PK 54/06, OSNP 2007, Nr 15-16, poz. 219), zgodnie z którym pracodawca niewypłacający pracownikowi bez usprawiedliwionej przyczyny części jego wynagrodzenia za pracę narusza w sposób ciężki swoje podstawowe obowiązki (art. 55 § 1¹ kp).

Naruszenie to następuje co miesiąc w terminie płatności wynagrodzenia (art. 85 § 1 kp) i od dowiedzenia się przez pracownika o tej okoliczności należy liczyć termin jednego miesiąca określony w art. 55 § 2 kp w z art. 52 § 2 kp.

W ocenie Sądu orzekającego na gruncie przedmiotowej sprawy, na chwilę składania przez powodów oświadczeń o rozwiązaniu umowy o pracę bez wypowiedzenia z powodu ciężkiego naruszenia przez pracodawcę obowiązków pracownika, zostały spełnione przesłanki, o jakich mowa w art. 55 § 1¹ kp.

Z ustalonego w sprawie stanu faktycznego wynika, iż pracodawca od dawna nie odprowadzał należnych składek na ubezpieczenie społeczne pracowników oraz nieterminowo wypłacał wynagrodzenie, sytuacja ta miała miejsce w każdym miesiącu przez okres kilku ostatnich lat. Sąd zważył przy tym, iż składki na ubezpieczenie społeczne z racji częściowego pokrywania z wynagrodzenia pracownika, stanowią element wynagrodzenia. Sąd dokonując oceny ciężkości naruszenia przez pracodawcę obowiązków brał pod uwagę rodzaj uchybienia a także jakie skutki wywołały względem pracownika.

W orzecznictwie podkreśla się również, że o kwalifikacji nieterminowego lub częściowego wypłacania wynagrodzenia jako ciężkiego naruszenia podstawowego obowiązku pracodawcy, uprawniającego, do skorzystania przez pracownika z możliwości przewidzianej w art. art. 55 § 1¹ kp, decyduje całokształt okoliczności sprawy, w tym m.in. ocena częstotliwości i powtarzalności, długotrwałości opóźnienia oraz doniosłości naruszeń dla interesów pracownika.

Bezsporne jest także to, że z obowiązkiem wypłaty wynagrodzenia wiąże się także obowiązek odprowadzenia łączących się z nim obciążeń w postaci zaliczki na podatek dochodowy, czy składek na ubezpieczenie społeczne, zarówno w części finansowanej przez pracownika, jak i obciążającej pracodawcę, jako płatnika składek w myśl art. 4 pkt 2a ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych.

Z punktu widzenia pracownika, brak odprowadzenia za niego składek na ubezpieczenia społeczne, stanowi istotne zagrożenie jego interesów, uzasadniające uznanie naruszenia za ciężkie naruszenie podstawowych obowiązków pracodawcy w rozumieniu art. 55 § 1¹ kp (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 marca .2014r., II PK 176/13).

W zakresie prowadzonych rozważań podkreślić należy, iż jednym z podstawowych obowiązków pracodawcy wobec pracownika, jest terminowa wypłata wynagrodzenia za wykonaną pracę (art. 94 pkt 5 kp).

W niniejszej sprawie materiał dowodowy sprawy bez wątpienia potwierdził, że od dawna pozwana spółka nieterminowo wypłacała należne pracownikom wynagrodzenia, zmuszając iż do zaciągania zobowiązań pieniężnych. Nadto pozwany nie regulował należnych składek na rzecz ZUS. Ten stan trwał od wielu lat, zmuszając osoby zatrudnione do dopominania się wręcz o należne pieniądze. Taka sytuacja jest, w ocenie Sądu, niedopuszczalna i godzi bezsprzecznie w dobra osobiste prawników, takie jak ich godność.

Reasumując biorąc pod uwagę długotrwały charakter naruszeń podstawowych obowiązków pracodawcy wobec pracowników, w ocenie Sądu, powodowie zasadnie rozwiązali umowy o pracę z winy pracodawcy.

Wskazać także należy, iż powodowie dochowali miesięcznego terminu do złożenia oświadczenia woli rozwiązującego stosunek pracy z uwagi na to, że wynagrodzenia stale były płacone z opóźnieniem, a składki na ubezpieczenie społeczne nie były płacone w pełnej wysokości przez wiele miesięcy.

Mając to na uwadze Sąd zasądził na rzecz powodów odszkodowania na podstawie art. 55§ 1¹ kp. (punkty III, VI, IX wyroku)

O odsetkach Sąd orzekł na mocy art. 481 kc w zw. z art. 300 kp.

W tym zakresie Sąd miał na uwadze uchwałę Sądu Najwyższego z dnia z dnia 6 marca 2003 roku (III PZP 3/03), w której wskazano, że ustawowe odsetki od odszkodowania przysługującego pracownikowi z tytułu niezgodnego z prawem rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia stają się wymagalne w dniu doręczenia pracodawcy odpisu pozwu zawierającego żądanie zapłaty tego odszkodowania.

Mając powyższe na uwadze Sąd oddalił powództwa o odsetki od odszkodowań do dnia doręczenia odpisu pozwu pozwanemu. (k. 174)

Na podstawie art. 477² § 1 kpc Sąd nadał rygor natychmiastowej wykonalności do wysokości jednomiesięcznego wynagrodzenia każdego z powodów. (punkty XI, XII, XIII)

Odnośnie kosztów procesu:

Zgodnie z treścią art. 13 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U Nr 167, poz. 1398 z zm.) opłatę stosunkową pobiera się w sprawach o prawa majątkowe; wynosi ona 5 % wartości przedmiotu sporu lub przedmiotu zaskarżenia, jednak nie mniej niż 30 złotych i nie więcej niż 100.000 złotych.

Natomiast zgodnie z art. 35 ust 1 zdanie drugie cytowanej ustawy w sprawach z zakresu prawa pracy w których wartość przedmiotu sporu przewyższa kwotę 50.000 złotych pobiera się od wszystkich podlegających opłacie pism procesowych opłatę stosunkową.

W myśl art. 113 ust. 1 kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator lub prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży przeciwnika, jeżeli istnieją ku temu podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu.

W zakresie określenia wpisu sądowego w sprawie Sąd miał na uwadze, iż zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 5 marca 2007 roku Sąd w orzeczeniu kończącym sprawę z zakresu prawa pracy, w której wartość przedmiotu sporu nie przewyższa 50.000 złotych obciąży pozwanego pracodawcę na zasadach określonych w art. 113 ust. 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U Nr 167, poz. 1398 ze zmianami) kosztami sądowymi, których nie miał obowiązku uiścić pracownik wnoszący powództwo lub odwołanie do sądu, w wyłączeniu opłat od pism wymienionych w art. 35 ust.1 zd.1 powołanej ustawy. A zatem mając powyższe na uwadze

pozwanego obciąża obowiązek uregulowania należności tytułem wpisu sądowego w zakresie uwzględnionego przez Sąd powództwa.

Mając na uwadze, fakt iż strona pozwana przegrała proces w zakresie roszczeń objętych punktami I –IX wyroku, Sąd na mocy art. 98 kpc w zw. z art. 108 § 1 kpc oraz art. 35 ust. 1 zdanie 2 w zw. z art. 113 ust. 1 cyt. ustawy nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Kasy Sądu Rejonowego (...) w G. kwotę 1.408 złotych. (tj. 5 % od kwot objętych punktami I-IX)

O powyższym orzeczono w punkcie XVII wyroku.

O kosztach zastępstwa procesowego Sąd orzekł na podstawie art. 98 kpc w zw. z art. 108 §1 kpc przy zastosowaniu zasady odpowiedzialności za wynik procesu.

Podstawę powyższego stanowił § 9 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. z 2015 roku, poz 1804), który przy wartości przedmiotu sporu powyżej 10 000 złotych do 50 000 złotych (§ 2 pkt 5), przewidywało tytułem zastępstwa procesowego kwotę 4.800 złotych, a która to na podstawie § 9 pkt 2 tegoż aktu została pomniejszona do 75%. (tj. 3.600 złotych) – pkt XIV i XV, zaś w przypadku roszczeń do kwoty 5.000 złotych przewidywało stawkę 1.200 złotych (§ 2 pkt 3), która na podstawie § 9 pkt 2 została z kolei pomniejszona do kwoty 900 złotych- pkt XVI wyroku.